

RUDOLPHO

Adam bize, “Kısa Pantolonlular Çetesi siz misiniz?” diye sordu.

Evet anlamında başımızı salladık, Kısa Pantolonlular Çetesi biziz.

Bize, “Bisikletlerinizi başka bir yere koysanız olmaz mı?” diye sordu.

Başımızı salladık, hayır, bisikletlerimizi başka bir yere koysak olmazdı.

“O zaman,” dedi adam, “ben de sizi pataklamak zorunda kalırım.”

Bunun üzerine Kısa Pantolonlular Çetesi gülümsedi. Kimse bize el kaldıramaz. Bunu bütün Kanada bilir. Kısa Pantolonlular Çetesi kaslarını şöyle biraz şişirmeye başlasın, görür o gününü.

Kısa Pantolonlular Çetesi kaslarını şişirdi.

Bu yetti.

Adam gerisingeriye döndü, gitti ve tekrar yerine oturdu.

Bisikletten ilk olarak Sırtık indi. Pantolonunu yukarı çekti ve sanki güneşten kamaşmış gibi gözlerini kıstı. Bisikletinden ikinci inen bendim ve bilmiş bir edayla birkaç defa başımı salladım, çünkü benim her soruya verecek bir yanıtım vardır. Ada, kontak anahtarını çevirdi, destek çubuğunu ayağıyla açtı ve bisikletini yasladı —sanırsınız ki bisikleti bisiklet değil de, dikiz aynasından tilki kuyruğu sallanan büyük tekerlekli bir motosiklet. Sadece Beton, bisikletinin üzerinde oturmaya devam etti. Beton, her şeyi yapmak için biraz daha fazla zamana ihtiyaç duyar. O henüz televizyon stüdyosuna varmış değil. Gerçi bizimle birlikte televizyon stüdyosunun tam önünde duruyor ama kafasının içinde hâlâ yolda o. Ancak Sırtık, “Hey Beton, geldik,” diye seslendikten sonra çevresine şöyle bir bakıp bisikletinden inmeyi akıl etti.

Öyle sanıyorum ki, Beton gibileri, bir yere varma işinin bu kadar çabuk gerçekleşmesine her seferinde yeni baştan hayret ediyordur.

İnsanlar sık sık Kısa Pantolonlular Çetesi hakkında bilinmesi gereken en önemli şeylerin ne olduğunu sorarlar. En önemli beş şey şunlar:

1) Kısa Pantolonlular Çetesi, sinemada her zaman yedinci sırada, 22, 23, 24 ve 25 numaralı koltuklarda oturur. Sinemaya sadece cumartesi günleri öğleden sonra gider. Aslında, Kısa Pantolonlular Çetesi, cumartesileri gece seanslarında gösterilen filmleri izlemeyi tercih eder, bundan hiç kuşkunuz olmasın. Hani *Kanlı Katliam* veya *Ölmüş, Gömülmüş ve Üç Defa Başına Vurulmuş* gibi filmler var ya, işte onları. Ama henüz on bir yaşında olduğumuz için, maalesef çok fazla seçim hakkımız yok.

2) Gerçi on ikinci yaş günlerimizi önümüzdeki yıl kutlayacağız, ama yine de otobüsün nereden kalktığını biliriz. Sırtık’ın annesiyle babası ayda bir defa şehir dışına çıkarlar ve işte o zaman Sırtık bütün çeteyi evinde misafir eder. Bu müthiş bir şeydir. Annesiyle babası kapıdan çıkar çıkmaz, Sırtık telefona koşar ve bizi arar:

“Ortam temiz!”

Beş dakika sonra evin önünde bir gürültü kopar. Ada, acı bir fren yapar, motorunun desteğini ayağıyla açar ve egzoz borusunun parlak yüzeyine bakarak saçlarını kontrol eder. Aynı anda ben de cayır cayır patinaj çekerek ve tek dizimle caddeyi süpürerek köşeyi dönerim. Beton, bir dakikalık bir gecikmeyle varır, ama varmış olduğunun henüz farkında değildir.

Sonra, oturma odasında bizi bekleyen bir televizyon, bir video oynatıcı ve cips paketleri olur. Kısa Pantolonlular Çetesi korku filmlerinin en büyük hayranlarındandır. En güzelleri de, içinde vampirler, bol miktarda kan ve epeyce çılgılık olan filmlerdir. Filmeleri videocudan bizim için Sırtık’ın ablası alır. O, on dokuz yaşında ve bütün Kanada’nın en güzel kızıdır. Her birimiz, onunla en az ikişer defa evlenmek istemiştir. Sırtık dışında tabii, zira Sırtık onun erkek kardeşi. Beton dışında da, çünkü o Sırtık’ın ablasının kim olduğunu henüz kavrayabilmiş değil. Tüm bu olup bitenler ona çok hızlı gelir. Sırtık’ın ablası oturma odasına başını uzatıp, sesi biraz kısamamızı rica ettiğinde, sesi kısarız. Bu sırada ağızımızın suyu akar, çünkü çok güzel bir kızıdır. Sırtık’ın ablası kapıyı kapattıktan sonra ben şöyle derim:

“Çok güzel ya!”

Bunun üzerine Beton da genellikle şöyle der:

“O’lum sesi neden kıstınız ki?”

Sanırım, Beton’un Sırtık’ın ablasını gerçekten de görebilmesi için, kızı bir iskemleye oturtup, yarım saat bağlı tutmak, Beton’u da onun önüne dikmek gerek. Beton sadece daha önceden bildiği şeyleri görür. Biz de bazen onun, hiç kaza geçirmeden cadde nasıl karşıdan karşıya geçebildiğine hayret ederiz. Çünkü Beton, bütün araba markalarını bilmez ki! Gel de çık işin içinden, tam bir bulmaca...

3) Elbette Kısa Pantolonlular Çetesi üyelerinin isimleri, bizim gerçek isimlerimiz değil. Kimse Sırtık veya Ada veya Beton ismiyle doğmaz. Ayrıca hiçbir anne çocuğuna Rudolpho ismini de vermez. Buna, *gerçek kimliği gizlemek* denir. Eğer herkes Kısa Pantolonlular Çetesi’nin gerçek adlarını öğrenecek olursa, bakın demedi demeyin, bizim burada postane çöker.

4) Biz herkesin herkesle en az bir kez konuşmuş olduğu, Kanada’da küçük bir kasabada yaşıyoruz. So-kağa çıktığımızda, evde olduğumuzdan farklı görünürüz. Bakışlarımız, yürüyüşümüz, konuşmamız farklıdır. Tahiti plajındaki bir buz küpü kadar rahattır. Anne babalarımız önümüzden geçer ve şöyle